HARC A BÉKE MEGVÉDÉSÉÉRT!

RÉVAI JÓZSEF elvtárs

a Közp. agitációs tanfolyamon 1950. szept. 15-én tartott előadása

KIADJA
A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
AGITÁCIÓS- ÉS PROPAGANDAOSZTÁLYA

Ára 30 fillér

Felelős kiadó: Regős Gábor

508277. Athenaeum Nyomda (Fv.: Soproni Béla)

Népköztársaságunk Elnöki Tanácsa a Népfront Elnökségének javaslatára október 22-re tűzte ki a tanácsválasztásokat az egész országban. A választások célja, hogy még jobban kiépítsük és megszilárdítsuk a dolgozók demokráciáját, hogy még szorosabb egységbe forrasszuk dolgozó népünket, még jobban tömörítsük a dolgozó parasztságot, az értelmiséget, a dolgozó kisembereket az országot vezető munkásosztály köré. A választások alkalmából beszámolunk a népnek a végzett munkáról és programmot adunk az előttünk álló feladatokról. Hadd mondja meg a nép : helyesen dolgoztunk-e, jó-e a programmunk?

De tudni kell és tudatosítani kell, hogy országépítő munkánkat nem légüres térben végezzük, hanem egy olyan nemzetközi helyzetben, amely egyre feszültebbé válik. Hiba volna ezt a növekvő feszültséget titkolni népünk előtt. Hiba volna nem nyiltan megmondani, hogy építő munkánkat az imperialista háborús uszítók fenyegetik. Tudnunk kell és tudatosítanunk kell, hogy **az előttünk álló építő feladatok elvégzésének döntő feltétele : a béke megvédése.** Ez a feladatok feladata, a központi kérdés, mert a béke megvédése nélkül nem tudjuk teljesíteni sem ötéves tervünket, sem mindazt, ami belőle folyik : országunk iparosítását, mezőgazdaságunk modernizálását, népünk anyagi és szellemi életszínvonalának emelését, a szocializmus alapjainak lerakását.

Ezért kell a tanácsválasztásokon elsősorban és döntően a béke megvédésére mozgósítanunk, **ezért kell a szavazócédulát fegyvernek tekintenünk a békéért való harcban,** ezért kell a tanácsválasztásokat mint a békeharc magyar seregszemléjét felfognunk, mint láncszemet a magyar dolgozók békemozgalmában és a világ népeinek békemozgalmában. A választásoknak

nemcsak azt kell megmutatniok, hogy dolgozó népünk egységes az ötéves terv végrehajtására irányuló erőfeszítésekben, hanem azt is meg kell mutatniok, hogy egységes minden imperialista fenyegetéssel és provokációval szemben és egységesen támogatja a béke megvédéséért vívott harcában Pártunkat és kormányunkat.

Közvetlenül a választások előtt bocsátjuk ki az új tervkölcsönt, amelynek ezúttal »békekölcsön« lesz a neve. Ez az elnevezés nem véletlenség és nem külsőlegesség. A béke megvédéséhez erő kell, szilárd gazdasági alap kell, anyagi eszközök kellenek. A béke megvédéséhez: hadsereg kell, a hadsereg pedig pénzbe kerül. A béke védelméhez szükséges anyagi eszközök egy részének mozgósítására, előteremtésére szolgál az új tervkölcsön, a **békekölcsön.** A békekölcsön jegyzése és a Népfront jelöltjeire való szavazás a tanácsválasztásokon közös célt szolgál: államunk erősítését, népünk elszántságának és helytállásának manifesztációját a béke megvédése érdekében.

Nemcsak igazságunk — erőnk is van a háborús uszítók megfékezésére

Azt a nemzetközi helyzetet, amelyben a tanácsválasztásokat megtartjuk, immár nem csupán az jellemzi, hogy élesednek az imperialista tábor és a béketábor közötti ellentétek, immár nemcsak az jellemzi, hogy a háborús veszély növekszik. A helyzetet ma az jellemzi, hogy az imperialisták a háborút Koreában már meg is indították és az a törekvésük, hogy koreai támadó háborújukat kiszélesítsék, a harmadik világháború bevezetőjévé tegyék. A magyar nép az amerikaiak koreai támadásának megindulásától kezdve helyesen reagált a koreai eseményekre. **Megértette, hogy a Távol Keleten, a Csendes-óceán partjain vívott élet-halálharcban rólunk, magyarokról is szó van.** Amit az imperialisták ma Koreával tesznek, azt holnap megtehetik más népekkel, velünk magyarokkal is. A szolidaritás a koreai nép szabadságharcával egyben kifejezése a magyar nép szilárd elhatározásának, hogy — ha szükség lesz rá — kész megvédeni saját szabadságát.

A koreai háborút az amerikai imperialisták olyasféle »próbaháborúnak« szánták, mint a második világháború előtt a német és az olasz fasizmus a spanyol nép ellen vívott támadó háborút.

A különbség az akkori és a mai helyzet között abban áll, hogy míg akkor a német imperialisták otthagyták a Népszövetséget és bizonyos fokig az akkori Népszövetséggel szemben folytatták a spanyol nép belügyeibe való fegyveres beavatkozásukat, addig ma az amerikai imperialisták az Egyesült Nemzetek Szervezetét saját agressziójának előmozdítására igyekeznek felhasználni, mint háborús támadó politikájuk fügefalevelét. A koreai háború megmutatta, hogy az **Amerikai Egyesült Államok brutálisan rákényszerítik akaratukat és politikájukat a tőlük függő országokra** és hogy a nyugati tőkés országok egyre inkább puszta csatlósaivá válnak a világuralomra törő amerikai imperializmusnak.

A koreai háború egyben megmutatta, hogy milyen hatalmas erőkkel rendelkezik egy nép, amely szabadságáért, nemzeti egységéért és függetlenségéért küzd és még tisztán katonai értelemben is csapást csapásra tud mérni a világ legerősebb imperialista államára.

Ezért vált a koreai nép szabadságharca a nemzetközi békemozgalom számára új, hatalmas erőforrássá. A koreai háborút az amerikai imperializmus igyekszik kiszélesíteni, ürügyül használja fel a fegyverkezés fokozására, a harmadik világháború fokozott katonai és gazdasági előkészítésére, ugyanakkor azonban a **koreai nép szabadságharca új erőt adott a nemzetközi békemozgalomnak.** A stockholmi békeprogrammot, amely megbélyegzi az atombomba használatát és háborús bűnössé nyilvánítja azt a kormányt, amely az atombombát elsőnek használná, a koreai háború megkezdése óta újabb 150 millió ember írta alá az egész világon. Franciaországban 8 millióról 15 millióra, Olaszországban 5 millióról 16 millióra nőtt az aláírások száma és még az Amerikai Egyesült Államokban is, a legféktelenebb terror ellenére 400.000-ről 2 millióra nőtt a stockholmi békeprogrammot aláírók száma.

Ezek a tények azt bizonyítják, hogy ugyanakkor, amikor megnőtt a koreai háború kiterjesztésének veszélye, ugyanakkor, amikor az imperialisták eszeveszett fegyverkezése a harmadik világháborúra való nyílt katonai előkészületet jelenti, egyben nőtt a béketábor ereje. Az amerikai imperialisták aljas repülőbombázásai Korea városai és falvai, asszonyai és gyermekei, polgári lakossága ellen, kétségkívül növelték a gyűlöletet világszerte az imperialista barbárokkal szemben. És az a tény, hogy a koreai háborúban nem merték alkalmazni az atom-

bombát, a stockholmi békeprogramm jegyében kiszélesedő és megerősödő nemzetközi békemozgalom erejének köszönhető.

Ime így sorakozik fel a háborús uszítókkal szemben a béke hatalmas serege. Az imperialisták szelet vetettek és vihart arattak. Most is, — mint a második világháború befejezése óta már annyiszor — háborús politikájuk szilárd ellenállásba ütközik. Még 1934-ben mondotta Sztálin: »*Ha az első világháború tapasztalatai ellenére a burzsoá politikusok mégis kapvakapnak a háború után, mint a vízbefúló a szalmaszál után, ez azt jelenti, hogy végkép megzavarodtak, zsákutcába jutottak és készek fejjel menni a falnak.*« Tudvalevőleg a náci kalandorpolitikusokat nem térítette akkor észhez a sztálini figyelmeztetés. Szét is zúzták fejüket a Szovjetország sziklafalán.

Ugyan mennyivel több sikerre számíthat ma a támadó? **Ma a Szovjetúnió már nem magányos hegyfokként magasodik ki az őt mindenünnen körülvevő kapitalista ingoványból, hanem mint egy hatalmas hegyláncolat legnagyobb, legmagasabb vonulata emelkedik a magasba.**

Nemcsak egyszerűen a béketábor számbeli növekedéséről van szó. Amellett a hatalmas győzelem mellett, melynek eredményeként Európa és Ázsia egész sor országa lépett a Szovjet Hadsereg harca nyomán a szabadság útjára — a Szovjetúnió maga is hatalmasan megerősödött az elmult esztendők alatt. A háború tüzében, majd a hősi alkotó munka lendületében még szorosabbra forrt össze a szovjet nép egysége. Ha lehet, még jobban elmélyült a világ békét akaró dolgozóinak szeretete, tisztelete a nagy Szovjetúnió és a bölcs Sztálin iránt.

A háború utáni ötéves terv nemcsak az ország háborúütötte sebeit gyógyította be, hanem például az ipari termelés az 1949-es év végére 53%-kal múlta felül az 1940-es színvonalat. Új technikai módszereket vezetnek be az iparban és mezőgazdaságban. Komoly sikereket érnek el a nagy fáradságot igénylő testi munkák gépesítésében. A vetésterület 1948—49 között 6 millió hektárral növekedett. Nő a dolgozók anyagi jóléte, emelkedik kultúrája. **A Szovjetúnió népei gigászi tervek megvalósításán dolgoznak. Országnyi területek éghajlatát változtatják meg. Termővé teszik a sivatagot. Új medret szabnak a folyóknak. Óriási gyárak, városok, soha nem látott méretű erőművek épülnek.** Sztálin elvtárs mondotta, hogy a szovjet emberek munkája hatalmas alkotómunka és hogy ez a munka fogja eldönteni az emberiség sorsát. A szovjet építőmunka sikerei

valóban az egész haladó világ sikerei. Ezek a győzelmek támasztják alá a szovjet kormány következetes békepolitikáját. Azt a politikát, amit Sztálin elvtárs már évtizedekkel ezelőtt így határozott meg: **»Harcolni a békéért, harcolni az új háborúk ellen, leleplezni minden új háború előkészítésére irányuló törekvést... — Nem akarunk sem a gyenge népek ellen kalapács, sem az erős népek számára üllő lenni. Minket nem lehet sem hamis zászlóval megtéveszteni, sem üvöltésekkel megijeszteni.«**

Ezek az elvek vezérlik ma már azoknak az országoknak — köztük a mi hazánknak is — békepolitikáját, amelyek a Szovjetunió segítségével a szocializmus építése útjára léptek. Szilárd helytállásunkban nem ingatnak meg bennünket sem Truman és Acheson üvöltözései a harmadik világháborúról és nem téveszt meg az imperialistáknak az a törekvése, hogy rabló terveiket az Egyesült Nemzetek Szövetsége lobogója alatt valósítsák meg.

A Szovjetunió vezetésével 800 millió lakost számláló területen állnak szemben a népek Európában és Ázsiában a háborút jelentő imperializmussal. Ezt a tábort erősíti a tőkés országok dolgozóinak küzdelme, a gyarmati népek felszabadító mozgalmai. Ezt a tábort erősíti nemre, vallásra, politikai állásfoglalásra való tekintet nélkül mindenki a világon, aki munkával, harccal az életre, az építésre szavaz a pusztulással, a rombolással szemben.

Kell-e még több bizonyíték amellett, hogy **a béketábor nemcsak igaz ügyért harcol, hanem ereje is van ahhoz, hogy érvényt szerezzen igazának.** Minél erősebb, minél szervezettebb, minél egységesebb ez a békefront, annál inkább lehetséges, annál valószínűbb a harmadik világháború megakadályozása.

Ne higyjük azonban, hogy a béketábor erőgyarapodásával csökken a háborús veszély. Ez káros, alapvetően hibás nézet volna. A nemzetközi politika tényei azt mutatják, hogy nő annak a lehetősége, hogy a háborús gyujtogatók kétségbeesett provokációkban keressék a kiutat az imperializmus egyre súlyosbodó helyzetéből.

A békekölcsön jegyzése, a tanácsválasztások kapcsán leplezzük le még jobban az amerikai imperialisták embertelen barbárságát, fokozzuk a gyűlöletet az asszony- és gyermekgyilkosok ellen és a koreai nép hősies helytállására és sikereire, valamint a világbékemozgalom növekvő erejére rámutatva, fokozzuk népünk hitét saját erejében, bizalmát a béketáborban és elszántságát a béke megvédésére.

A szocializmus és a béke — édestestvérek

A koreai háború nemcsak azt mutatta meg, hogy az imperialista tábor az amerikai imperialisták vezetésével immár a háború tényleges megkezdésének, tényleges agresszív cselekedeteknek útjára lépett. A koreai háború nemcsak azt mutatta meg, hogy az amerikai imperialisták készek a koreai háborút kiszélesíteni, nemcsak azt mutatta meg, hogy eszeveszett fegyverkezésbe kezdtek a harmadik világháború katonai és gazdasági előkészítésére. A koreai háború egyben megmutatta azt is, hogy az imperialisták mindent elkövetnek a népek elbolondítására, saját támadásuk ideológiai leplezésére. Miközben ők támadták meg a Koreai Népköztársaságot, »támadónak« a keményen visszaütő, a koreai nép függetlenségéért és nemzeti egységéért harcoló koreai Népköztársaságot nyilvánítják. Az amerikai imperializmus a harmadik világháború katonai és gazdasági előkészítését ideológiai előkészítéssel kapcsolja össze, amelynek lényege: elhitetni azt, hogy a béketábor a támadó fél, hogy a Szovjetúnió az, amely »terjeszkedik«!

Az amerikai imperialisták a kommunista »terjeszkedésről« szóló meséikkel és rágalmaikkal a német fasizmus nyomdokaiban járnak. Hitler is a kommunizmussal szemben való »védekezés« leple mögött készítette elő és hajtotta végre világhódító, imperialista terveit.

A Szovjetúnió és a szocializmust építő népi demokráciák társadalmi és állami rendjének lényegéből folyik, hogy a békét akarják és védelmezik. A Szovjetúnió és a támadás kizárják egymást, mint a tűz és a víz. A Szovjetúnió békepolitikája nem mai és nem tegnapi keletű. A Szovjetúnió születésének pillanatától a mai napig szakadatlanul harcolt és fáradozott a békéért. A kapitalizmus, az imperializmus természetéhez tartozik osztályok és népek kizsákmányolása és elnyomása, tehát az erőszakos terjeszkedés, a háború. A szocializmus nem ismer kizsákmányolást, egy szocialista ország saját népének felemelésével van elfoglalva, nem pedig erőszakos terjeszkedéssel. A Szovjetúnió békepolitikája: elvi politika. A Szovjetúnió az első világháború után az imperializmus elleni harcban, tehát a hódítás, a leigázás, a nemzeti egyenlőtlenség, a népek akaratán elkövetett erőszak elleni harcban, másszóval, a függetlenség, a nemzeti egyenlőség és önrendelkezés védelmében született és ugyanezekért az elvekért vívta meg Nagy Hon-

védő Háborúját, teljesítette felszabadító küldetését a második világháborúban.

A Szovjetúnió békepolitikája abból indul ki, hogy a népeknek maguknak kell eldönteniök, milyen társadalmi és állami rendben akarnak élni, másszóval: minden ország dolgozóinak — támaszkodva a munkásosztály, a dolgozók nemzetközi szolidaritására — maguknak kell megvívniok harcukat elnyomóik és kizsákmányolóik ellen.

A Szovjetúnió békepolitikája abból indul ki, hogy az egyes országok állami és társadalmi rendszereinek különbözősége nem ok a háborúra, hogy szocialista és kapitalista államok békésen megférhetnek egymással, sőt együtt is működhetnek. A Szovjetúnió békepolitikájáról mondta Sztálin 1934-ben és ez változatlanul érvényes ma is: »*A mi politikánk világos. Az: a béke megőrzésének és a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikája az összes országokkal. A Szovjetúniónak eszeágában sincs, hogy akárkit is fenyegessen, még kevésbbé, hogy akárkire is rátámadjon. Mi a béke mellett vagyunk és a békéért harcolunk. De nem félünk a fenyegetésektől és készek vagyunk rá, hogy a háborús uszítók csapására csapással feleljünk*«.

A második világháború befejezése utáni időszakban Sztálin ismételten hangsúlyozta a kapitalista és a szocialista államok békés együttélésének lehetőségét, kifejtette, hogy: »*Különbséget kell tenni az együttműködés lehetősége és az erre irányuló kívánság között. Mindenkor fennáll az együttműködés lehetősége, de nincs mindig meg az együttműködésre vonatkozó kívánság*«.

A második világháború befejezése után a kapitalista országokban egyre gyengült a Szovjetúnióval való együttműködésre irányuló kívánság, egyre inkább felülkerekedett a Szovjetúnió és a népi demokráciák ellen irányuló támadó háborus politika.

Az imperialista barbárok milliók legyilkolására készülnek

Az imperialisták országaiban erősödik a munkásosztály felszabadulási mozgalma, gyarmati és félgyarmati országokban nő az elnyomott népek függetlenségi és szabadságküzdelme. Erre az imperialisták azt mondják: a francia és olasz munkásság sztrájkmozgalmai, a vietnami, koreai, maláji, kínai

nép szabadságmozgalmai a Szovjetúnió »terjeszkedését«, »támadó« szándékát bizonyítják. Hogy Kelet-Európában a második világháború után a Balti és a Fekete-tenger közötti népek lerázták a kizsákmányoló osztályaik igáját és a nemzeti függetlenséggel együtt társadalmi szabadságukat is biztosítva, a szocialista fejlődés útjára léptek, mindez az imperialista uszítók szemében semmi egyéb, mint »szovjetagresszió«. Hogy a magyar nép ötéves kemény harcban végzett nemcsak a nemzeti függetlenséget eláruló fasisztákkal, hanem a nagybirtokos és tőkés osztályokkal is, ezt az imperialisták nem a magyar nép felszabadulási akaratára és elszántságára vezetik vissza, hanem a »szovjet agresszióra«.

Mindez, persze, együgyű hazugság. Amióta a világ világ, a feudális és kapitalista reakció munkásmozgalmak és nemzeti szabadságharcok okait nem saját népellenes rendszerében, hanem »idegen ügynökök« aknamunkájában vélte megtalálni. Petőfit és Kossuthot a maguk idejében szintén »idegen ügynökökké« nyilvánította az osztrák és a magyar feudális reakció. Az imperialisták uralma ellen lázong a dolgozó nép, a munkásosztály, a gyarmati népek és ezért a nagytőkések a Szovjetúniót teszik felelőssé. Nem a Szovjetúnió szítja és szervezi a gyarmati népek szabadságharcát, a tőkés országok munkásságának osztályharcát, azonban ki tehet róla, hogy a tőkés országok munkássága, a gyarmatok elnyomott népei erőt és hitet merítenek a Szovjetúnió fennállásából és nagyszerű eredményeiből? Ki tehet róla, hogy a Szovjetúnió érdekei és a dolgozó tömegek, valamint a szabad és a felszabadulásra törekvő népek érdekei szerte a világon egybeesnek?

Az imperialisták ideológiai hadjárata a második világháború előkészítésére annak a tolvajnak receptje szerint folyik, aki torkaszakadtából kiabálja: fogják meg!

Az egyik legfőbb amerikai háborús uszító, Dulles jelentette ki egy őszinte pillanatában: »Egyetlen magasrangú személyiséget sem ismerek Amerikában, aki hinne a Szovjetúnió állítólagos hóditó szándékában«. Ők maguk sem hisznek abban, amivel mérgezni próbálják népeik öntudatát, a világ közvéleményét. **A háborús uszítás emberevő ideológiájának Amerikában van polgárjoga, a Szovjetúnióban és a népi demokráciákban a humanizmus és a béke ideológiája az uralkodó.** Egy amerikai egyetemi tanár, a floridai Tampa nevű város egyetemének rektora, egy bizonyos Dr. Nance hirdette: »Min-

denkinek meg kell tanulnia a gyilkolás művészetét. Nem hinném, hogy a háborúnak a hadseregekre, a flottákra és a légierőkre kell korlátozódnia, illetve hogy bármilyen korlátozásnak kell gyengítenie a pusztítás módszereit vagy eszközeit. Helyeselném a bakteriológiai háborút, a gázok, atom és hidrogénbombák, valamint világrészek közötti rakéták alkalmazását. Nem kérnék kíméletet sem a kórházak, templomok, iskolák, sem a lakosság bármely csoportja számára. A könyörület bármelyik csoport iránt képmutatás lenne«. Aki a Szovjetunióban vagy a népi demokráciákban ilyen kannibáli eszméket merészelne terjeszteni, azt lecsuknák. Amerikában egyetemi katedrák állnak az ilyen emberevők rendelkezésére. És ha valaki azt mondaná, hogy ezek úgynevezett »egyéni« nézetek, akkor Koreára kell rámutatnunk, ahol ezeket az »egyéni nézeteket« az amerikai légihaderő a gyakorlatban alkalmazza.

Nem »egyéni nézetekről«, hanem általánosan elterjedt, hivatalosan terjesztett, uralkodó ideológiáról van itt szó. A newyorki Columbia egyetem tanára, Teodor Rossebury a baktériumháborúról írt könyvében a többi között ezt mondja: »Még a háború idején is az volt a vélemény, hogy a biológiai fegyver felettébb piszkos és undorító eszköz. Azt gondolom, hogy ez a kérdésnek jóval inkább érzelmi, mint észszerű felfogása. Mi a különbség aközött, hogy az ember könnyű vagy kínzó halállal pusztul el, mikor így is, úgy is hulla lesz belőle. Egy hullánál halottabb úgysem lehet az ember.« Miért tűrik az amerikai egyetemeken az ilyen gazembereket, ha az emberek kiirtására uszító nézeteik csak »magánvélemények«?

De ez az emberirtásra felszólító kannibáli ideológia nemcsak Amerikában honosodott meg, hanem iskolát csinált minden imperialista országban. Franciaországban székel egy szervezet, amelyet úgy hívnak, hogy »Az Európai Kérdések Nemzetközi Bizottsága«. Ez a Bizottság a koreai háború kitörése után emlékiratot dolgozott ki, amelyben a koreai nép ellen folytatott háború gyors befejezése érdekében az atombomba használatát követelte. Ebben a bizottságban tekintélyes angol és francia politikusok ültek: Lord Vansittart, Le Troquer, Paul Reynaud és mások. Az általuk kidolgozott emlékirat a háborút az olcsóság vagy a drágaság szempontjából ítéli meg. Hogy a háború »olcsóbb« legyen, ajánlják az atombombát, a bacillushábortút, az állatpestis terjesztését, a termés elpusztítását, hogy ilymódon gyorsabbá, tehát olcsóbbá tegyék a háborút.

Az imperialista országokban szabadon terjesztik a tömeggyilkosságnak ezt az ideológiáját. És e kannibáli ideológia hirdetői Amerikában, Angliában, Franciaországban közismert, befolyásos emberek. Vessük ezzel össze azt a képmutatást, amellyel az atombomba eltiltását követelő stockholmi határozatot az imperialisták szóvivői fogadták. **A nemzetközi békemozgalom nem azért követelte elsősorban az atombomba használatának eltiltását, mert a többi tömeggyilkoló fegyver használatát helyeselné, hanem azért, mert az atombomba elvileg és eleve a polgári lakosság tömeges kiirtására való.** Ennek ellenére az imperialisták azzal az »érvvel« fordultak a stockholmi határozat ellen, hogy nemcsak az atombomba használatát kell elítélni. Acheson amerikai külügyminiszter nem átallotta azt mondani a stockholmi békeprogramm ellen, hogy: »A használt fegyverek kérdése mindenkép másodrangú, maga a támadás az, ami bűn az emberiség ellen«. És ezt az amerikai imperializmus külügyminisztere meri felhozni a békemozgalom ellen, azé az imperializmusé, amely az egész amerikai tudományt új és új gyilkoló fegyverek feltalálására mozgósítja azzal a békemozgalommal szemben, amely az atombomba eltiltása mellett egyben mindenfajta fegyverkezés csökkentését, korlátozását követeli.

Hogy ki készül a háborúra és ki a békére, azt nem utolsó sorban abból lehet megtudni, hogy mire nevelik a népet itt és ott. Nálunk nem hangzanak el az egyetemi katedrákon előadások az atom- és baktériumháború »olcsóságáról« és helyességéről. **A Szovjetunióban a tudományt nem a gyilkolás technikájának szolgálatába állítják, hanem az ember boldogulásának, a természet erői fölötti uralmának szolgálatába.** A Davidov-féle terv az atomenergiát folyók folyásának megváltoztatására, pusztaságok termővé tételére akarja felhasználni. A volgai erőművek építéséről szóló kormányhatározatok millió és millió hektárnyi terület öntözését teszik lehetővé.

A Szovjetunió és a népi demokráciák a szocializmus és a kommunizmus építésével vannak elfoglalva. A volgai erőművek megvalósításának éppúgy a béke a feltétele, mint a budapesti földalatti vasút, a dunapentelei vas- és kohómű és az Alföld öntözése megvalósításának. A Szovjetuniónak és a népi demokráciáknak nincsenek támaszpontjaik Amerika határain, az amerikai imperialistáknak vannak támaszpontjaik a Szovjetunió és a népi demokráciák közvetlen közelében. Nem mi

tartunk készenlétben amerikai »ellenkormányokat«, az amerikai imperialisták tartanak készenlétben a saját országaikban levitézlett és megszökött reakciósokból »ellenkormányokat«. Nem mi tartunk gyüjtőtáborokban amerikai katonákat, hogy felfegyverezzük és idegenlégióként alkalmazzuk őket háború esetére, hanem az amerikaiak tartják gyüjtőtáborokban Horthy és Szálasi hadseregének gyülevész maradványait, hogy felfegyverezzék és a háborúban ellenünk használják fel őket.

Az imperialisták bármilyen gondosan vigyáznak is arra, hogy a béketábort, a Szovjetúniót és a népi demokráciákat feketítsék be mint támadókat, maguk fecsegik ki az igazságot, maguk leplezik le támadó szándékaikat. Nemrégiben Mac Arthur, az amerikai imperialisták hadvezére fecsegte ki, hogy Amerikának mint katonai támaszpontra van szüksége Formozára és ezért támogatja a kínai nép által elűzött Csang Kai Seket. A hivatalos amerikai politika tagadja a Kínához tartozó Formoza amerikai annexióját és ezért Truman megcáfolta az igazságot kifecsegő Mac Arthurt. Mathews amerikai tengerészetügyi miniszter nemrégiben a preventív, másszóval a támadó háború megindítása érdekében nyilatkozott. A hivatalos amerikai politika védekezésről beszél és ezért zokonvette, hogy Mathews kifecsegte és leleplezte az amerikai imperializmus igazi szándékait. Acheson külügyminiszter megcáfolta Mathews nyilatkozatát. De ha a Mac Arthurok és Mathewsek politikája valóban eltérne a hivatalos amerikai politikától, akkor másképp kellett volna megcáfolni őket, mint enyhe szóbeli »helyreigazításokkal«. Ha Mac Arthur és Mathews nem az igazságot fecsegték volna ki, ha véleményük valóban csak magánvélemény lett volna, akkor haladéktalanul el kellett volna őket távolítani a hadsereg és a kormányzat felelős vezető posztjairól. Az a tény, hogy a kínai területek annexióját végrehajtó Mac Arthur megmaradt távolkeleti fővezérnek, hogy Mathews megmaradt tengerészetügyi miniszternek, azt bizonyítja, hogy Truman és Acheson politikája azonos az övékével.

Mire kell a háború az amerikai imperialistáknak?

A Szovjetúnióban és a népi demokráciákban az ipar a nép kezében van, a nép szükségleteit elégíti ki. Amerikában és a többi imperialista országban az ipar a trösztök, a monopol-

kapitalisták, a hadiszállítók kezében van, akik a gazdasági válságtól, profitjaik csökkenésétől tartanak, akik a háborúban látják a kivezető utat a fenyegető válságból, a fegyverkezésben látják profitjaik növekedésének biztosítékát. Erre vonatkozólag is maguk az imperialisták szóvivői fecsegik ki az igazságot. A New-York Herald Tribune írta folyó év június 8-án: »Koreában az amerikai adófizetőknek olyan hadserege van, amely nagyszerű házőrző ebe, védelmezője ebben az országban a tőkebefektetéseknek és igen csekély kiadás mellett a legnagyobb eredményeket nyujtó haderő.« És az amerikai trösztök lapja, a Journal of Commerce ezt a következő vallomással egészíti ki: »Ha az USA nem avatkozott volna be Koreában, néhány hónapon belül bekövetkezett volna az amerikai piacok további hanyatlása. A koreai beavatkozás legalábbis egy időre megakadályozta a termelés hanyatlását.«

Koreában arról van tehát szó, hogy az amerikai hadsereg az Egyesült Nemzetek zászlaját fügefalevélként használva »megvédje« az amerikai monopoltőke befektetéseit, biztosítsa Koreát az amerikai trösztök számára, mint gyarmati vadászterületet. **A koreai háború azért kellett az amerikai monopoltőkének, hogy ürügye legyen egy hatalmas arányú fegyverkezés elindítására, amellyel »legalább egy időre« megakadályozhatja a gazdasági válság kiterjedését.**

Inkább háború, mint gazdasági válság: ez az amerikai monopoltőke jelszava. A válságban csökkennek, a fegyverkezés idején, a háború alatt nőnek a profitok.

Arra a kérdésre, ki akar békét és ki akar háborút, nem mi kell, hogy válaszoljunk, válaszol rá a newyorki tőzsde. Amikor Truman bejelentette az amerikai katonai kiadások 10 milliárd dollárral való felemelését, a newyorki tőzsdén a hadsereg számára gyártó iparvállalatok részvényeinek árfolyama ugrásszerűen emelkedett. Az árfolyamok emelkedése a hadiszállításokból származó profitokat számítolja le. Truman néhány nappal ezelőtt tartott beszédjében bejelentette, hogy a katonai kiadásokat évi 30 milliárd dollárra emelik. Ez a tavalyihoz képest a katonai kiadások megduplázódását jelenti. Nem csoda, hogy az amerikai nagytőke üdvözli a koreai háborút is, a nagyarányú fegyverkezést is. Hiszen a koreai háború éppúgy, mint a fegyverkezés a már most is növekvő profitok további ugrásszerű növekedését teszi lehetővé. **Az amerikai nehézipar számára már a hidegháború is kitünő üzletnek bizonyult, még**

jobb üzletre számít az igazi háborúban. 1950 második negyedében az United States Steel Corporation nyeresége 69·8 millió dollár volt, 25 millió dollárral több, mint az előző év hasonló időszakában. A Bethlehem Steel Company 1950 második negyedében 31,667.000 dollár nyereséget mutat ki, a mult év azonos időszakában 26,759.000 dollárt. A General Motors nyeresége 1950 második negyedében 272,889.000 dollár volt, míg 1949 megfelelő időszakában 166,915.000 dollár. A három nagy amerikai acéltröszt nyeresége tehát egy év alatt 58%-kal emelkedett.

Emelkedő profitok a hadiszállító trösztök számára, csökkenő életszínvonal a dolgozó tömegek számára : ezt jelenti az amerikai fegyverkezés. September 9-i beszédében, amelyben Truman az amerikai hadikiadások megduplázását jelentette be, egyben azt is bejelentette, hogy meg fogják hosszabbítani a munkaidőt, hogy csökkenteni fogják a polgári fogyasztást szolgáló javak termelését, hogy az amerikai népnek le kell mondania megszokott életszínvonaláról, hogy emelni fogják az adókat és sor fog kerülni a bérek maximálására. A bérek maximálására sor fog kerülni, de az árak máris emelkednek. Az amerikai hivatalos statisztika szerint a koreai háború megkezdése óta a nagykereskedelmi árak 13·6%-kal emelkedtek, ezen belül a tojás ára 128%-kal, a sertészsír 98%-kal, a búzáé 78%-kal, a gyapjúé 44%-kal.

Ugyanez a helyzet azokban a tőkés országokban, amelyek amerikai parancsra hatalmas összegeket fordítanak fegyverkezésre. Anglia három év alatt 3·4 milliárd fontot irányzott elő hadikiadásokra, ami azt jelenti, hogy míg a koreai háború előtt nemzeti jövedelmének 7·4%-át fordította hadikiadásokra, most 10%-át fordítja a háború előkészítésére. A francia kormány 3 év alatt 2 milliárd frankot irányoz elő fegyverkezésre, ami azt jelenti, hogy míg a koreai háború előtt nemzeti jövedelmének 5%-át, addig most 10%-át irányozza elő fegyverkezésre.

Ki fizesse a fegyverkezés költségeit? Az imperialisták szerint: a dolgozó nép, a munkásosztály. Az angol és a francia kormány politikája rögzíti a béreket, ugyanakkor emeli a szükségleti cikkek árát és így csökkenti a reálbéreket. Angliában a megélhetési index 1950. áprilisban-májusban 114 volt 1947 júniusához képest, azóta az index 125-re ugrott fel. Nem csoda, ha az amerikai-csatlós Atlee-kormány bérrögzítő politikája ellen még az angol szakszervezetek is fellázadnak. Francia-

országban 1950 márciusában az áriindex 2·252 volt, júliusban már 2·404-re emelkedett anélkül, hogy ennek az áremelkedésnek béremelkedés felelt volna meg.

Amikor mi — Központi Vezetőségünk május 31-i ülésén — szóvátettük, hogy az életszínvonal nem emelkedhetik gyorsabban, mint a termelékenység, akkor az imperialista országok sajtója és rádiói telitorokkal kiabálták: Magyarországon a kommunisták csökkenteni akarják a munkásság életszínvonalát! Erre most már igazán elmondhatjuk, hogy: bagoly mondja a verébnek, hogy nagyfejű! Mi emelni akarjuk és emelni fogjuk továbbra is az életszínvonalat és csak az ellen léptünk fel, hogy gyorsabban és nagyobb mértékben emeljük az életszínvonalat, mint amilyenre a termelés emelkedéséből telik. És azok mertek ez ellen kiabálni, azok próbálták a magyar munkásosztályt ellenünk uszítani, akik a fegyverkezés, a háborús előkészületek érdekében kíméletlenül csökkentik a dolgozó nép életszínvonalát és emelik a monopoltőkések profitját.

A béke védelme — népi demokráciánk védelme

Az a háború, amelyre az amerikai imperialisták készülődnek, nem közönséges hódító háború, hanem olyan hódító háború, amelynek célja az amerikai imperialisták világuralmának kivívása mellett a reakciós osztályok, a népellenes erők megsegítése világszerte, a társadalmi haladás, a demokrácia és a szocializmus erőivel szemben. Az amerikai imperialisták — ugyanúgy, mint Hitler — mindenütt a népellenes, reakciós, fasiszta, monarchista erőkre támaszkodnak, őket segítik. Az amerikai imperialisták brutális beavatkozásának köszönhető, hogy a francia és olasz munkásosztály képviselőit kirekesztették a kormányból és hogy Franciaországban és Olaszországban a második világháború befejezése után a reakció erői meghiúsították a hitlerellenes függetlenségi harc összekapcsolását a társadalmi megújulás nagy népmozgalmával. Az amerikai imperialisták szabadságról szavalnak, de sok tízmilliós kölcsönökkel támogatják Franco hóhéruralmát. A kínai néppel szemben fegyverekkel és pénzzel támogatták a korrupt és aljas Csang Kai Sek-rendszert. Koreában az ottani Csang Kai Seket, Li Szin Mant támogatják, mert elősegítette és védte a koreai néppel szemben az amerikai trösztök dollárbefektetéseit. Az amerikai imperializmus az egész világon újjáéleszti a fasizmus erőit és

arra használja fel befolyását a tőkés országok kormányaira, hogy a fasizálódás útját egyengesse.

Az imperialista megszállás alatt Nyugat-Németországban a hitleristák bűnbocsánatot nyernek és az amerikaiak Hitler tábornokaira készülnek rábízni a nyugatnémet zsoldoshadsereg újjászervezését.

A koreai háború világosan bizonyítja, mit akar az amerikai imperializmus az egész világon. Koreában a belső reakció és a koreai nép haladó erői közt folyt a harc: polgárháborúról volt szó, a demokrácia és a reakció erői között. Hogy ez a harc fegyveres polgárháború formájában folyt, nem változtat azon, hogy a koreai nép belső ügyéről volt szó. Ugyanilyen polgárháború folyt a haladás és a reakció erői közt a XIX. században Olaszországban és magában az Egyesült Államokban. Az olasz demokráciáért és nemzeti egységért folyó polgárháborúba száz évvel ezelőtt a feudális Ausztria avatkozott bele, az amerikai polgárháborúba pedig 86 évvel ezelőtt a reakciós Anglia. Most a világreakció főereje, az amerikai imperializmus ismétli meg azt, amit a mult században a feudális Ausztria, a konzervatív Anglia csináltak: a koreai polgárháborúba avatkozik bele, a koreai reakció oldalán. De míg a mult században reakciós hatalmak külső beavatkozásai egy nép belső szabadságharcába elszigetelt jelenségek voltak, ma az amerikai imperializmus ezt a beavatkozást a reakció erői javára egész külpolitikájának vezető elvévé teszi. Ez a beavatkozás nem Koreával kezdődött, Koreában csak folytatódott és közvetlen támadó háború formáját öltötte magára. Már a hirhedt Marshall-terv sem volt egyéb, mint gazdasági eszközökkel történő beavatkozás független országok belügyeibe, a reakciós erők javára. A Marshall-terv intervenciós jellegén nem változtat az, hogy a tőkés országok uralkodó körei maguk kívánták az amerikai monopoltőke ú. n. »segítségét«, másszóval beavatkozását országuk belügyeibe. **Nincs elvi különbség a pénzügyi és gazdasági eszközökkel történő beavatkozás és a fegyveres erőszakkal történő beavatkozás között: ez utóbbi csak továbbfejlesztése az előbbinek.** Nem véletlen, hogy most, amikor az amerikai imperializmus a gazdasági beavatkozástól megtette a lépést a fegyveres beavatkozásig, újra Marshall tábornok lett az Egyesült Államok hadügyminisztere. A fegyveres beavatkozás politikáját, a reakciós erők megsegítését, a demokratikus és szocialista erők külső hatalommal való letörését fejezte ki és mozdította elő az Atlanti Szerződés, amely egyenesen kimondta, hogy a katonai segítségről szóló

szövetségi kötelezettség érvénybe lép abban az esetben is, ha egy országban forradalom tör ki, vagy forradalom fenyeget. Az amerikai imperialisták megteremtették a XX. század »szent szövetségét«, amely száz évvel ezelőtt a feudális monarchiákat egyesítette a polgári demokratikus forradalmak és nemzeti szabadságharcok leverésére és ami a mi 48-as szabadságharcunkat is vérbefojtotta. Az amerikai imperialisták — éppúgy, mint Hitler — a nemzetközi nagytőkés reakció fővédnökévé nevezik ki magukat és ezen a címen avatkoznak be független államok belügyeibe, a demokrácia és a reakció erőinek belső harcaiba — miközben ugyancsak Hitler nyomdokait követve — a kommunista »veszedelemről« szavalnak. Ahogyan a magyar főnemesség kérte száz évvel ezelőtt a Habsburgok és a cár segítségét a magyar nép szabadságharca ellen, úgy kéri és kapja meg az amerikai imperialisták segítségét ma a világ minden országának reakciója Koreától Spanyolországig, Görögországtól Franciaországig.

Hogy ez valóban így van, arra mi, magyar dolgozók koronatanuk lehetünk. Népi demokráciánk ötéves fejlődése során saját bőrünkön tanultuk meg, hogy a béke védelme egyben az imperialista beavatkozási kísérletek szilárd és kemény visszautasítását jelenti. Mi alaposan tapasztaltuk, kinek a javát szolgálja az imperialista beavatkozás belső ügyeinkbe. Ha csak az amerikai imperialistákon mult volna, akkor a békeszerződés aláírása után, 1947 elején, nálunk is kitört volna az a polgárháború, amely ürügyet szolgáltatott volna az amerikai imperialistáknak a fegyveres beavatkozásra a magyar reakció javára. Magyarországon is voltak Li Szin Manok és Csang Kai Sekek, akik készek voltak letörni a magyar nép felszabadulási harcát, társadalmi megújulásra irányuló törekvéseit csak azért, hogy biztosítsák saját osztályuralmukat és az amerikai monopoltőkések régi és új dollárbefektetéseit. A mi Li Szin Manjainkat Nagy Ferencnek, Habsburg Ottónak vagy Horthy Miklósnak hívták, Mindszentynek, vagy Peyer Károlynak. Az amerikai imperialisták felkarolják a magyar trónkövetelőt, dédelgetik Horthy Miklóst és támogatnak mindenkit, aki a régi rendet új háború segítségével akarja visszaállítani és egyben az amerikai monopoltőke számára kész gyarmatosítani az országot.

Az amerikai imperialisták nem válogatósak belső reakciós szövetségeseik megválogatásánál: Szálasi tábornokait éppúgy támogatják, mint a fekete reakciót, a volt gyárosokat és nagybirtokosokat éppúgy, mint a jobboldali szociáldemokratákat,

akik szintén a harmadik világháború segítségével szeretnék visszaszerezni régi pozíciójukat, visszaállítani a reakció rendőrségével, államhatalmával kötött véd- és dacszövetségüket, a munkásság és a dolgozó parasztság felszabadulási mozgalmának megbéklyózására.

Mi öt év alatt alaposan megtanultuk, hogy a béke védelme népi demokráciánk védelmét jelenti, a nagybirtokos-nagytőkés restaurációval, egy új Horthy vagy Habsburg uralommal szemben. A békét nálunk azok akarják, akik helyeslik, hogy a föld a dolgozó parasztságé lett, hogy az államban a munkásosztály és a dolgozó parasztság az úr, akik helyeslik, hogy népgazdaságunk valóban a népé és nem maroknyi kizsámányolóé. **A háborút nálunk azok akarják, akik a régi rendszer haszonélvezői voltak, és akik újra munkásságunk és dolgozó parasztságunk nyakára akarnak ülni. A mi számunkra a béke védelme azt jelenti, hogy megvédjük dolgozó népünk hatalmát a reakciós tőkés és nagybirtokos osztályok restaurációs próbálkozásaival szemben és a mögöttük álló imperialisták gyarmatosító étvágyával szemben.**

A béke védelme — nemzeti függetlenségünk védelme

A tőkés országokban széltében hosszában divatoznak azok az új elméletek, amelyek szerint a nemzeti függetlenség és szuverénitás a történelem lomtárába való ócskaságok, amelyekről egészben vagy részben le kell mondani. A háborús uszító Churchill, a jobboldali szociáldemokratákkal együtt hirdeti az ú. n. »európai egységet«, amelynek — állítólag — a szuverén nemzeti államok helyébe kell lépnie. »Európai kormányról«, »európai hadseregről«, a kormányoktól független »európai gazdasági egyesülésről« szavalnak az imperialisták és szociáldemokrata lakájaik. Vajjon mi rejlik ezek mögött az elméletek mögött? Vajjon mit jelent a nemzeti szuverénitásról való lemondás a gyakorlatban?

Sem többet, sem kevesebbet, mint azt, hogy **a tőkés országok burzsoáziája megrettenve saját dolgozó osztályainak és az elnyomott gyarmati népeknek szabadságmozgalmától, kész az amerikai imperializmus védőszárnyai alá menekülni, kész osztályérdekeiért feladni a nemzeti függetlenséget.** Az ú. n. »európai egység«, »európai parlament«, »európai hadsereg«,

mind csak szóbeszéd, csak felcicomázása az amerikai hegemónia és diktatúra valóságának. Az »európai egységről« szóló beszédek természetesen nem szüntetik meg az egyes tőkés országok ellentéteit, de nyilvánvaló az is, hogy ezeknél az ellentéteknél ma erősebb az amerikai imperialistáknak való behódolás. Franciaországban vagy Angliában az egyes polgári pártok között — és ide tartozik a jobboldali szociáldemokrácia is — csak a körül folyik a harc, hogy melyik pápább a pápánál, melyik hűségesebb kiszolgálója az amerikai imperialistáknak, melyik teljesíti nagyobb készséggel az amerikai parancsokat. Lemondás a szuverénitásról, lemondás a nemzeti függetlenségről: ez azt jelenti, hogy a nyugati országok kapitalista osztályai nem képesek és nem is akarják többé védeni államuk önállóságát és függetlenségét. Az »európai hadsereg« azt jelenti, hogy a francia, az angol hadsereg és a most alakítandó nyugatnémet hadsereg elveszti önálló jellegét és amerikai zsoldoscsapattá, ágyútöltelékké alakul át. A koreai háború után elhatározott hadseregfejlesztési programmok Franciaországban, Angliában, Németországban azt jelentik, hogy az európai burzsoázia hadseregeit amerikai parancsnokság alá helyezik. Truman legutóbbi nyilatkozata, amely 10 amerikai hadosztály Európába küldését jelentette be, felteszi a koronát az európai tőkés országok hadseregeinek amerikanizálására. A 10 amerikai hadosztály Európában arra való, hogy ötven francia, angol és német hadosztályt helyezzenek Eisenhower amerikai tábornok parancsnoksága alá, hogy biztosítsák az amerikai fegyveres erő segítségét az amerikai imperializmus háborús és gyarmatosító terveivel szemben lázadó népmozgalmak ellen. **Lemondás a nemzeti és állami szuverénitásról feltétlen engedelmességet jelent az amerikai imperialistáknak.** És ezt az amerikai imperialisták, akik diktatúrájuk gyakorlásában nem kevésbbé brutálisan nyiltak, mint a német fasiszták voltak, nem is igen titkolják. Az amerikai imperialisták nemcsak a gazdasági erejükön túlmenő fegyverkezési programmot kényszerítik rá csatlósaikra, hanem brutális durvasággal diktálják külkereskedelmi és gazdaságpolitikájukat is. Saját gazdasági érdekeik ellenére, amerikai parancsra csökkenti vagy szakítja meg Anglia, Franciaország, Belgium, Svédország, Svájc kereskedelmét a kelet-európai népi demokráciákkal és a Szovjetunióval. Az USA kereskedelemügyi minisztere, Sawyer legutóbb bejelentette, hogy az amerikai kormány el fogja utasítani az olyan országoknak szóló kiviteli engedélyeket, amelyek tovább expor-

tálnak — mint ahogy ő mondotta — »a vasfüggönyön túli országoknak«. A New-York Herald Tribune írta meg augusztus végén, hogy: »Az Egyesült Államok meg fogják vonni a fegyverkezési segélyt mindazoktól az atlanti országoktól, amelyek nem fejlesztik kellő mértékben és gyorsasággal haderejüket«. Kijelentették ezenkívül, hogy Amerika könyörtelenül és habozás nélkül megtagadna mindennemű segélyt attól az államtól, amely azt reméli, hogy semleges maradhat a kommunizmus elleni világháborúban.

Amikor a svéd, a svájci és a francia burzsoázia bizonyos köreiben némi aggodalmak mutatkoztak az amerikai háborús politikával szemben és bizonyos félénk, semlegességi irányzatok ütötték fel a fejüket, az amerikai imperialisták brutálisan beavatkoztak, követelve e semlegességi tendenciák felszámolását. A washingtoni svéd nagykövet elmondotta, hogy Washingtonban megfenyegették: ha a svéd semlegességi politika tovább tart, zárolni fogják a svéd megrendeléseket Amerikában.

A nyugati burzsoázia számára a nemzeti függetlenség divatjátmult ócskaság. A mi számunkra nem ócskaság. A mi számunkra a nemzeti függetlenség védelme azt jelenti, hogy nem hódolunk be az amerikai hódítóknak, védjük állami önállóságunkat, önrendelkezési jogunkat. Hadd csússzon hason a nyugateurópai burzsoázia szociáldemokrata lakájaival egyetemben az amerikai diktátorok előtt, hadd hódoljon be nekik Churchill és Atlee, Schuman és Adenauer. Mi nem csúszunk hason és nem hódolunk be. Mi védjük a békét, védjük nemzeti függetlenségünket.

A magyar nép azért akarja és védi a békét, mert élni és boldogulni akar

Egy emberöltő alatt két világháborúban ontotta vérét saját elnyomó osztályainak és idegen elnyomóknak az érdekeiben. A magyar nép azért akarja a békét, mert meg akarja menteni országát egy harmadik világháború szörnyű pusztításaitól, mert nem akarja, hogy férfiak milliói, gyermekek és asszonyok százezrei váljanak a háborús pusztulás áldozataivá. **Dolgozni, fejlődni, boldogulni akarunk: ezért védjük a békét.**

Szeretjük a békét, mert szeretjük az életet. De béke-szeretetünk nem gyávaság és nem tétlen sóvárgása a békének.

Szeretjük az életet, de a szabad és független életet. **A békét nem pusztán sóvárogjuk, hanem igenis védjük és helytállunk érte.**

A magyar nép évszázadokon át küzdött a német elnyomás ellen, nemzeti függetlenségéért. De ezeknek a függetlenségi harcoknak az élén sosem a dolgozó osztályok álltak. A nemzeti önrendelkezés az idegen elnyomókkal szemben sosem esett maradéktalanul egybe a dolgozó nép önrendelkezésével a saját uraival szemben. Most első ízben jelenti nemzeti függetlenségünk védelme a felszabadult dolgozó osztályok államának védelmét. A magyar dolgozók mindig szerették szülőföldjüket, hiszen az ő vérük és verejtékük öntözte a magyar földet, az ő munkájuk vitte előbbre a magyar anyagi és szellemi kultúra fejlődését. **De ha azelőtt is igaz volt a költő szava, hogy a magyar dolgozó nép számára nem volt hely a nagy világban a szülőföldön kívül, akkor ez a szó ma duplán igaz és máskép igaz. Szülőföldünk öt év óta igazi hazánkká lett, mostoha anyából édesanyává. Magyarország a nép hazája immár és elmondhatjuk Petőfivel, hogy »sehonnai bitang ember«, aki nem kész hazáját, mindnyájunk édesanyját munkában és harcban, életre-halálra megvédelmezni.** A magyar haza nevel új fiatalságot akkor, amikor kormányunk a munkás- és parasztgyerekek tíz- és százezreit küldi a közép- és főiskolákba, hogy művelt, kulturált, öntudatos emberekké váljanak. A magyar haza épít új otthont fiainak akkor, amikor az ötéves terv megvalósítására hívja fel a dolgozó népet. A békét védeni tehát annyit jelent, mint önfeláldozóan védeni mindnyájunk édesanyját, a magyar nép hazáját.

Nem pusztán sóvárogjuk, hanem védjük a békét. A magyar haza hívja fel fiatalságunkat erre a védelemre akkor, amikor katonai szolgálatra szólítja fel őket, új Néphadseregünk, honvédségünk megerősítésére. **Ha békét akarod, akarnod kell az erős, korszerű magyar hadsereget.** Ez a hadsereg a béke hadserege, a nemzeti függetlenség hadserege, a honvédelem hadserege. Ha szereted a békét, akkor meg kell adnod néphadseregünk erősítésére az anyagi eszközöket. Ha az ellenség fegyverkezik, mi sem maradhatunk védtelenek. Mi sosem mondunk le az életszínvonal állandó emeléséről. Nálunk a hadsereg fejlesztése nem a hadiszállítók profitjának növekedését jelenti. De a háborús veszély növekedése megköveteli tőlünk, hogy életszínvonalunk további állandó emelkedését összhangba hozzuk hadseregünk, védképességünk erősítésének követelményeivel. Minél

erősebbek vagyunk, annál valószínűbb, hogy az imperialisták nem mernek ránktörni. A békekölcsön jó befektetés, mert a kamatja: a béke.

A Szovjetunió vezette béketábor harcosai vagyunk

A békéért való harcban nem vagyunk egyedül. Először fordul elő a magyar történelemben, hogy az imperialista hódítókkal szemben védve nemzeti függetlenségünket, egy hatalmas világfront erejére, a nemzetközi haladás táborának segítségére és a világ legerősebb nagyhatalmával, a Szovjetunióval való szövetségre támaszkodhatunk. A béke nemcsak magyar ügy, a béke világügy. A mi békénk, a magyar nép békéje a nemzetközi békefrontnak is az ügye. Ennek a békefrontnak, a világ béketáborának központja, vezetője a nagy Szovjetunió. Ahogyan a béke ügyétől nem lehet a dolgozó magyar népet eltántorítani, ugyanúgy nem lehet eltántorítani a szovjet-magyar barátságnak az ügyétől. Ha azt mondjuk: béke, ha azt mondjuk: függetlenség, ha azt mondjuk: néphatalom, ha azt mondjuk: új, szocialista magyar haza, akkor egyben azt is mondjuk: hűség a Szovjetunióhoz. Mert védjük népi demokráciánk nagy vívmányait, felemelkedésünk útját, mert védjük hazánkat, önmagunkat, ezért megyünk életre-halálra együtt a nemzetközi békefronttal, a velünk szövetséges testvéri népi demokráciákkal és a béke, a haladás, a demokrácia és a szocializmus őrével, támaszával, élcsapatával, a nagy Szovjetunióval. A mi békemozgalmunk a magyar nép öntudatából és önvédelmi elszántságából meríti erejét, de a szabad népek szolidaritásából is. Szövetségeseink nemcsak a népi demokráciák, nemcsak a hatalmas Szovjetunió, hanem az imperialista országok dolgozó tömegei is, amelyek — erről meg vagyunk győződve — nem lesznek hajlandók az amerikai imperialisták ágyútöltelékévé lenni és vágóhídra menni testvéreik ellen, az amerikai trösztök profitjáért. Az imperialisták a kardjukat csörtetik, háborúra készülnek, de félnek a népek békemozgalmától. A mi békénk védelmét mozdítjuk elő, ha a magyar békemozgalom erősítésével erősítjük a nemzetközi békemozgalmat. Ez év november közepén a világ békemozgalma új seregszemlét tart, Londonban összeül a Nemzetközi Békekongresszus. A nemzetközi béke-

tábor erőinek felvonultatásánál ott kell lenniök a magyar békemozgalom erőinek is. A magyar békemozgalom seregszemléje lesz október 22-én a tanácsválasztás és a tanácsválasztás után, november elején a Magyar Békekongresszus, amelyre a magyar békebizottságok elküldik küldötteiket, hogy megvitassák a tennivalókat a nemzetközi békefront magyar szakaszán és megválasszák küldötteiket a londoni Nemzetközi Békekongresszusra.

Népi egységgel a békéért

A béke ügyéért, megvédéséért mi, kommunisták, önfeláldozóan, az első sorokban harcolunk. De a béke ügye nemcsak a mi ügyünk. A béke védelméért együtt megyünk, együtt kell mennünk mindazokkal, akiknek számára — ha nem is értenek mindenben velünk egyet — a béke védelme a támadó imperialistákkal szemben mindennél fontosabb. **A béke védelmében, a haza védelmében, a magyar függetlenség védelmében széles népi egységre van szükség, amelybe beletartozik minden hazáját szerető, építő szándékú magyar.**

A tanácsválasztásokon ezt a széles népi egységet kell megvalósítani. A béke védelme érdekében, de nemcsak a béke védelme érdekében. A tanácsok rendszere a dolgozók szélesköru bevonását jelenti saját államuk igazgatásába, a közügyek intézésébe, a dolgozó nép pedig nemcsak kommunistákból, nemcsak párttagokból áll. A kommunisták, a Párt: az állam, a kormányzat vezető ereje, de az állam nemcsak a kommunisták állama, hanem az egész dolgozó népé, a haza nemcsak csak a munkásosztályé, hanem a dolgozó parasztságé, az értelmiségé, az egész népé. Ezért kell a tanácsválasztásokat a kommunisták és az egész dolgozó nép, a Magyar Dolgozók Pártja és valamennyi hazafias, demokratikus erő szoros egységfrontjának jegyében előkészíteni és megtartani, a Nemzeti Függetlenségi Népfront zászlaja alatt, az ötéves terv közös megvalósításának, békénk és függetlenségünk közös megvédésének, népi államunk közös erősítésének jegyében.

A népi egység megvalósítását igyekeztünk előmozdítani, a béke és nemzeti függetlenségünk megvédésének frontját igyekeztünk kiszélesíteni azzal a megállapodással is, amelyet kormányunk nemrégiben a katolikus egyházzal kötött. Ezzel az egyezménnyel még szorosabbá igyekeztünk tenni az együtt-

működést, az egységfrontot köztünk és az országépítés nagy munkájában eddig is derekasan részvevő hívő katolikus tömegek között. Ezzel a megállapodással módot akartunk adni a katolikus egyház vezetőinek, papjainak, hogy kikerüljenek abból a zsákutcából, amelybe a mindszentysta politika, a klerikális reakció politikája juttatta a katolikus egyházat, lehetővé akartuk tenni számukra, hogy elhatárolják magukat a klerikális reakciótól és ráléphessenek a néppel, a nép államával, a dolgozók kormányával való becsületes együttműködés útjára. **Az a vad düh és féktelen uszítás, amellyel az imperialista Nyugat szóvivői — és ebbe a vatikáni rádiót és sajtót is beleszámítom — a Népköztársasági kormány és a magyar katolikus püspöki kar megállapodását fogadták, azt bizonyítja, hogy a kormány is, a püspöki kar is helyesen cselekedett a megállapodás megkötésével.**

A tanácsválasztásokon alkalom lesz megmutatni, hogy a megállapodás funkcionál, hogy a megállapodást betartják. A mi álláspontunk az, hogy ez a megállapodás nem papírdarab, hanem komoly kötelezettségek vállalása, amelyet be kell tartani. Mi be akarjuk tartani. A tanácsválasztáson a katolikus egyháznak módja lesz ugyanerről a szándékáról tanubizonyságot tenni. Támogatni a népköztársasági alkotmányt, helyeselni az ötéves tervet, támogatni a magyar nép békemozgalmát és a magyar kormány békepolitikáját: ez ma konkréten azt jelenti, hogy a tanácsválasztáson fellépni a dolgozó nép egysége, a Népfront mellett, támogatni a Népfrontot abban a törekvésében, hogy a választások a magyar nép egységes békeakaratának legyenek hatalmas kifejezője. Mi ezt kérjük és várjuk el a katolikus egyháztól, a katolikus papoktól — éppúgy, mint a többi egyházaktól is.

A béke védelmében dolgozó népünk egységére, a magyar hazát szerető és nemzeti függetlenséget védelmező erők szilárd egységfrontjára törekszünk, — éppen ezért hívunk fel éberségre és harcra azok ellen, akik hazánk imperialista ellenségeivel cimborálnak, őket és nem a népet szolgálják, akik bomlasztó, kártevő, kém- és szabotázs-tevékenységükkel az imperialisták háborús terveit mozdítják elő. **Az imperialisták ötödik hadoszlopára mi az elmult években kemény csapásokat mértünk, de azt mondani, hogy békénk és függetlenségünk belső ellenségei eltüntek, megsemmisültek: önámítás lenne.** Akad még belőlük elég és aknamunkájukat ilyen vagy olyan formában,

hol a termelés, hol a bérek, hol a közellátás frontján léptennyomon érezzük. Az imperialisták belső szövetségesei és ügynökei hol nyílt terrorcselekményeket követnek el — pl. a néphatalom, a termelőszövetkezetek vidéki képviselői ellen, — hol titokban gyujtogatják gabonaraktárainkat, hol alattomban szítják és szervezik az árufelhalmozást, a sorbaállást, a termelési teljesítmény visszatartását. A béke és a magyar függetlenség e belső ellenségeivel szemben ébernek kell lennünk, kíméletlen erélyt kell alkalmaznunk akár jobboldali szociáldemokratákról, akár a katolikus egyházzal kötött megállapodás végrehajtását meghiúsítani törekvő klerikális reakciósokról, akár az imperializmus titóista kémeiről van szó! Ebben a kérdésben nem lehet helye a kíméletnek, itt nem ismerünk tréfát! Az imperialisták belső ügynökségeinek további felszámolására nem utolsósorban azért van szükség, mert aknamunkájuk, kémjelentéseik azt az illuziót kelthetik az imperialista ellenségben, hogy vannak az országban szövetségesei, amelyekre támadó terveiben támaszkodhat, hogy békevédelmi függetlenségi frontunk nem egységes — s éppen ezekkel a hamis jelentésekkel, azzal, hogy elhitethetik az imperialistákkal, hogy ügynökségük nem csupán maroknyi csoportokból áll, hanem tömegbázissal rendelkezik, buzdítják az imperialistákat a háborúra, a támadásra! **Minél egységesebbek vagyunk, minél erélyesebben számolunk le a belső ellenséggel, annál eredményesebben védjük békénket, építő munkánkat.**

Fokozott éberséget az imperialisták provokátoraival szemben

A béke nemzetközi erői hatalmasak, a békét meg lehet védeni. Fokozni kell népünkben a hitet és bizalmat a béke megvédésének lehetőségében. De ugyanakkor nem titkoljuk azt sem, hogy a háborús veszély komoly, hogy az imperialisták provokációit, háborús készülődéseit nem szabad lebecsülnünk. Annál inkább, mert a Magyar Népköztársaság déli határán, a jobbsorsra érdemes Jugoszláviában, egy mindenre elszánt, áruló, kalandor- és kémbanda van hatalmon, amely nemcsak a jugoszláv népet terrorizálja, szipolyozza, hanem éppen most szűri össze a levet, állapodik meg az imperialistákkal a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni támadó frontba való konkrét,

nemcsak ideológiai, hanem katonai bekapcsolódásról. Az angol titkosszolgálat munkáspárti ügynökei, a Morgan Philipsek és társaik most jártak Belgrádban, nyilván nem azért, hogy Tito »ideológiája« iránt érdeklődjenek, hanem azért, hogy megállapodjanak vele a jugoszláv áruló és kémbanda konkrét hozzájárulásáról az imperialisták támadó háborújához. Ez bennünket, a Magyar Népköztársaságot, a legközelebbről érint. Mi természetesen nem félünk a Tito-bandától. Tudjuk, hogy uralmuk homokra épült, hogy a jugoszláv hadsereg egy felduzzasztott, de felszerelésében rossz, szellemében még rosszabb hadsereg. Azt is tudjuk, hogy Tito sokkal jobban szereti a hatalmat, mintsem hogy olyan provokációkhoz folyamodjék, amelyekbe biztosan belebukik. De másrészt azt is tudjuk, hogy Tito tervez, imperialista gazdái végeznek és egy kalandor bandafőnöktől olyan provokációk lehetőségére is kell számítani, amelyek még a saját szempontjából is esztelenek és öngyilkosak.

Mindezt nem azért mondom, hogy a titoista provokációk veszélyét lebecsüljem. A forró kályhát még imperialista ügynökök, még gazdáik egyenes parancsára sem csókolják meg szívesen. **De a provokációk veszélye mégis fennáll, tehát résen kell lennünk!**

A nehézségek férfias leküzdésére, a megpróbáltatásokkal való kemény és szilárd szembenézésre kell nevelnünk népünket

A tanácsválasztásokon, mozgósítva egész dolgozó népünket a béke védelmére, összezárkózásra, tömörülésre Pártunk, kormányunk, Népfrontunk mögött, fel kell világosítanunk minden dolgozót arról is, hogy a békéért helytállni annyit is jelent, mint áldozni tudni államunkért, hazánkért. **Rákosi Mátyás elvtárs ismételten figyelmeztetett bennünket arra, hogy fel kell számolni a gondtalanságnak és elbizakodottságnak azt a hangulatát, amely szerint a szocializmus építése egyszerű dolog, síma és egyenes út, amelyen nincsenek leküzdésre váró nehézségek.** És ha áll a szocializmus békés építésére nézve, hogy harcok és nehézségek leküzdése nélkül nem mehetünk előre, akkor duplán áll ez a béke megvédelmezésének feladatára nézve. A béke megvédésének útja sem síma út, itt is nehéz-

ségeket kell leküzdenünk és arra kell nevelni népünket, hogy legyen úrrá a széltében-hosszában tapasztalható gondtalanság hangulatain. A nehézségek férfias leküzdésére, a megpróbáltatásokkal való kemény és szilárd szembenézésre kell nevelnünk népünket, nem utolsó sorban felnövekvő ifjúságunkat. Eddigi sikereinket és győzelmeinket — erre is Rákosi elvtárs figyelmeztetett — viszonylag túl könnyen és símán értük el, hiszen dolgozó népünk hatalomra jutását elsősorban és döntően a Szovjetúnió támogatásának köszönhettük, eddigi sikereink viszonylag túl könnyű kivívása pedig kifejlesztette és erősítette dolgozó népünk elég jelentős részében azt a hangulatot, hogy ezután is minden feltétlenül símán fog menni, eredményeink úgyszólván az ölünkbe hullhatnak. Márpedig ez súlyos tévedés és ha nem sikerül idejében a nehézségekkel való kemény szembenézésre és helytállásra nevelni népünket, akkor súlyos árat fizethetünk a gondtalanságnak és elbizakodottságnak ezért az elég széles körökben uralkodó hangulatért. A békéért küzdve, a béke védelmére mozgósítva fel kell hívni munkásosztályunk, dolgozóink figyelmét erre a veszélyre is! Fel kell számolnunk azt a gondtalanságot és lazaságot, amely állami és társadalmi életünk számos területén, dolgozóink magatartásában és öntudatában is sokszor jelentkezik. **Nagyobb fegyelemre, több önfegyelemre és önmegtartóztatásra van szükség, az állami érdekek, amelyek egybeesnek népünk érdekeivel, erélyesebb szemmeltartására.** A békéért küzdve fel kell világosítani népünket, hogy a fegyelmezetlenség, a lazaság bármely területen — akarva-akaratlanul az ellenséget segíti, az imperialisták kezére játszik. Rossz munkával, a termelési kötelezettségek laza végrehajtásával, áruhalmozással, sorbanállással akarva-akaratlanul is az ellenséget segítjük, lazítjuk az állami fegyelmet, buzdítjuk az imperialistákat a támadásra, akik ezekből a jelenségekből arra következtethetnek, hogy nálunk nem elég szilárd és kemény a békét védelmezők frontja.

Hadd foglaljam össze befejezésül feladatainkat a béke megvédelmezésében.

1. Keményen dolgoznunk kell 5 éves tervünk megvalósításán, gazdaságunk megerősítésén, hogy erőssé, ellenállóvá tegyük országunkat.

2. Erőssé, korszerűvé kell fejlesztenünk Néphadseregünket és erre a célra meg kell hoznunk minden áldozatot.

3. Meg kell szilárdítanunk dolgozó népünk egységét nemzeti függetlenségünk megvédésének jegyében, meg kell erősítenünk a nép államát vezető munkásosztály szövetségét a dolgozó parasztsággal, mégpedig nemcsak a termelőszövetkezetekben tömörülő, hanem az egyéni gazdálkodást folytató dolgozó parasztsággal is.

4. Fejlesztenünk kell népünkben a bátorságnak, a haza védelmére irányuló kemény elhatározottságnak, a nehézségekkel való bátor szembeszállásnak a szellemét. Le kell küzdenünk a lazaságot és gondtalanságot, rá kell nevelnünk népünket a nehézségek és megpróbáltatások leküzdésére és elviselésére.

5. Erélyel és következetességgel kell fellépnünk továbbra is a belső ellenség ellen, amely az imperialistákkal cimborál, várja és sietteti a háborút. Fel kell számolnunk az imperialisták különféle ügynökségeit, ötödik hadoszlopát.

6. Még jobban tudatosítanunk kell a hazaszeretetet népünkben és még jobban össze kell kapcsolnunk a hazafiságot a nemzetközi szolidaritással, tudva, hogy békénk és függetlenségünk védelmében saját erőnkre és a velünk szövetséges szabad népek egységes frontjának erejére kell és tudunk támaszkodni.

A békekölcsön-jegyzéssel, a tanácsválasztásokkal kapcsolatban ezeket a feladatokat, ezeket a kötelességeket kell tudatosítanunk — az eddiginél fokozottabban — egész dolgozó népünkben. A tanácsválasztásokon mozgósítanunk kell munkásosztályunkat és dolgozó parasztságunkat, a magyar értelmiséget, az ifjúságot és a nőket, hogy támogassa Pártunkat, kormányunkat, a Népfrontot e feladatok megoldásáért végzett és ezután végzendő munkájában.

Az amerikai imperialisták az ú. n. »amerikai életformát« akarják rákényszeríteni az egész világra. **Mi nem amerikai, hanem magyar életformát akarunk, azt az életformát, amelyre dolgozó népünk évszázadokon át vágyakozott, amelyért évszázadokon át vérét ontva küzdött,** a magyar munkásság, dolgozó parasztság, a néphez hű értelmiség életformáját, azt az életformát, amely kizsákmányolástól mentes munkát, boldog jövőt és felemelkedést biztosít egész dolgozó népünknek, kommunistáknak és nem kommunistáknak: a szocializmust.

A tanácsválasztásokon meg kell mutatnunk, hogy népünk egy emberként követi a Magyar Dolgozók Pártjának, a Magyar Függetlenségi Népfrontnak, a magyar békefrontnak vezérét, eddigi és ezutáni győzelmeink szervezőjét: Rákosi Mátyás elvtársat. A tanácsválasztásokon meg kell mutatnunk, hogy a mi békemozgalmunk felöleli a magyar dolgozó nép egységes egészét. Meg kell mutatnunk, hogy bízunk a magyar békemozgalom erejében, nem utolsó sorban azért, mert ez a békemozgalom szerves része a világ békemozgalmának. Békénket, függetlenségünket védelmezve azért vagyunk biztosak igaz ügyünk győzelmében, mert tanítónk és vezérünk az a férfiú, aki megmutatta, hogy nemcsak a béke védelmezéséhez ért, hanem az ellenség megsemmisítéséhez is és akihez, mint hadvezérhez képest a porosz tábornokok éppúgy eltörpültek, mint ahogy eltörpülnek az amerikai Mac Arthurok és Eisenhowerek.

A magyar békefront azért szilárd, mert a nemzetközi békefrontra támaszkodik, amelynek vezetése a legjobb kézben van, a nagy Sztálin kezében.